

Prolog

Portál se otevírá

Jeden den před Vpádem, starý svět

„Už prolomili brány! Jdou do hradu!“ zakřičel voják sírijské gardy, který právě vtrhl do trůnního sálu.

Kdysi honosná místnost byla upravena tak, aby co nejdéle zadržela nájezdníky. Před vchodem bylo připraveno několik robustních almar, provizorních barikád, připravených zpomalit blížící se nepřátele. Všechny zbraně, dříve zdobící stěny, držel nyní někdo v ruce a zbroje stávající u oken byly nyní opět vláčeny bojištěm, kde chytaly rány a chránily své majitele, ať z lidu prostého či z řad šlechty.

Trůn ale nechali stát tam, kde vždy byl. Kromě toho, že ho dávní stavitelé pevně zasadili do podlahy, byl to také jejich symbol. Symbol krále, který odešel. Symbol časů, které pominuly. Právě kvůli tomu trůnu tu dnes všichni stáli a bojovali. Poddaní, šlechta, mágové i druidové a hlavně theurgové. Ano, právě theurgové jsou tento večer ti nejdůležitější.

Všichni, kteří tu dnes zůstali a bojovali, věděli, že zemřou. Byli tu muži, jejichž rodiny padly ve válce. Byli tu též muži, kteří se chtěli postarat o to, aby se jejich rodiny

dostaly dál. Byly tu ale také ženy, které chtěly pomstít manžele. Stejně tak ty, které neměly děti a rozhodly se zde zemřít pro přežití ostatních. Byli zde elfové a elfky, jejichž touha naposledy pomoci lidem byla silnější než jejich touha žít. Byli tu trpaslíci, kteří se nechtěli na věky ukrýt v horách a kteří chtěli stanout v poslední, ač prohrané, bitvě. Byly tu všichni zbytečně? O tom rozhodovali právě theurgové.

„Nevím, jak dlouho jim to bude ještě trvat!“ zahřměl Artael.

Byl to vrchní velitel sirijských vojsk. To on donutil krále Dalarafa IV., aby opustil svůj lid, svou zem. Aby se vydal na širé moře, kam směřovalo kouzlo, které zde theurgové z Murtanu splétali. Kouzlo, které navždy pohne světem. Kouzlo, které zachrání alespoň některé z nás, Siriřanů.

Artael byl vycvičen u elfů, proto nosil i elfí jméno. Dostal i základní zaklínačský výcvik a byl vždy jedním z nejlepších králových mužů. Nikdy ale nemusel bojovat bitvu, kde by nebylo možné vyhrát. Cílem bylo pouze oddálit prohru.

„Henry!“ zavolal přes mumlající dav obránců, „musíme je nějak zdržet!“

Ano, Henry, toho kluka mu bylo líto. Ať dělal, co dělal, nedostal ho na loď. Vlastně dostal, ale Henry vyskočil a doplaval zpátky, už nebyl čas se pro něho vracet.

Zatracený kluk, mohl se místo něj nalodit někdo jiný. Pravda, musel si přiznat, nakonec jsem to byl já, kdo ho donutil na tu loď nastoupit.

Henry se nemusel pobízet dvakrát. Vyzval poblíž stojící skupinu a s padesátkou mužů a žen v zádech vyrazil do labyrintu hradních chodeb. Jeho příkladu následovala poblíž stojící elfí skupina, a i oni se rozhodli neodkládat nevyhnutelné.

„Nashledanou,“ zašeptal Artael a musel si rychle otřít oči.

Situace se zhoršovala. Ze zamklých, v transu ponořených theurgů nedostali slovo a jasně slyšeli, jak se boj v hradu pozvolna dostává k trůnnímu sálu. Artael vysílal postupně další skupiny a věděl, že se už nevrátí, jenže kam se vlastně měli vracet?

Celá zem byla ztracená. Trpaslíci v Dračích štítech padli. Museli se stáhnout, hory ovládl Temný. Zalezli hluboko, až ke kořenům světa, kde přežijí roky, možná staletí. Ale k čemu nám to je! Nikdy nevyjdou, ne dokud bude vládnout zima a smrt.

Elfové, ano, ti by měli být schopni zadržet nepřítele. Ale na jak dlouho? Rok? Dva? Rozhodně to není jistota. Temný bůh Langardal se nenechá zastavit stromy. Toho, jak už dneska všichni věděli, nezastaví vůbec nic.

Sarmocénie na jihu? Ano, císař určitě udrží armády temnot. Dlouhá období, a možná celé věky. Má na své straně poušť, ve které se Langardalovi ledoví obři nebudou cítit nejlépe, o skřetech, kteří nenávidí slunce, ani nemluvě. Přesto padnou. Není možné zastavit zlobu ze severu. O tom se sírijský lid v posledních dvaceti letech dost poučil.

Obrovská rána vytrhla Artaela ze zamyšlení. *To je moc blízko.* Většina lidí v sále reagovala tak, jak očekával. Tasily se meče, sekery, připínaly se štíty, napínaly se luky a lidé u vchodu splnili svůj úkol a zabarikádovali vchod i východ z trůnního sálu v Sírui.

Následovaly nekonečné minuty ticha. Pět set mužů a žen, elfů, lidí, trpaslíků, kdokoliv, kdo byl ochoten padnout za krále Sírui, stálo připraveno zemřít a vzít s sebou co nejvíc těch bastardů.

Další rána.

Brána se otrásla. Čekání.

Opět rána.

Na několika místech popraskaly obrovské dubové vstupní dveře.

Svistot šípů.

Několik nepřátel padlo, šípy je zasáhly skrze dveřní škvíry.

A pak.

„!Erthardo Theasarad!“

Kouzlo rozrazilo dubová vrata a třísky zasypaly obránce. Na několika místech si vyžádaly i tu nejvyšší daň. Přes popel a dřevěnou drť, která zbyla ze dveří, se začali hrnout skřeti a shaitové – strašliví poháněči těchto pekelných stvůr. A každý věděl, že někde tam vzadu za tou černou vlnou jsou obři. S modrou kůží, ostrými zbraněmi a ledovým srdcem.

Poslední bitva, bitva o přežití právě začala. Artael stál na trůnu a chráněn kouzly svých mágů vydával magicky posíleným hlasem rozkazy. Zpočátku nemuseli sírijští obránci ustupovat, a skřeti tak neměli žádný manévrovací prostor. Nečekali takový odpor. Nikdo z obránců totiž neměl co ztratit a bil se jako lev.

Krev, pot, smrt. Tyhle pachy pronikly i magickým štítem. Artael viděl, jak se jeho obrana pozvolna bortí. Byl to mžik, nebo to mohl být také týden, ale najednou skřeti pronikli dál a do místnosti se vřítily obři.

Pak už každá vteřina znamenala nejednu smrt na straně obránců. Nastal čas na hrdinské a šílené činy. Artael vytáhl meč. Slavný Urtmurol, hubitel skřetů vykováný dávnými trpasličími kováři, konečně svede svou poslední bitvu a bude zlomen. S taseným mečem a válečným pokřikem vyrazil do čela své armády.

Kruh kolem theurgů se zmenšoval. Několik obránců, kterým se podařilo udržet své pozice, bylo brzy obklíčeno a ubito stále přibývajícimi nepřáteli. Artael věděl, že nepřežije. Vždy, když se cítil zoufalý, poddal se svému vzteku. Ne v posledních letech ve vojsku, to si obvykle nemohl dovolit,

ale když sám žil jako dobrodruh. Ve vzteku je síla a ta právě teď vytryskla na povrch.

S mohutným řevem a strašlivou silou se mu podařilo dokonce zatlačit skřety dál od kruhu theurgů. Vojsko Sírie, podpořené jeho příkladem, též zaútočilo, a možná díky tomu se o několik minut později, kdy Artael ležel dávno rozsekán na kusy a rozdupán nekonečnou armádou temnoty, postavil hlavní theurg a naprosto klidným hlasem řekl malému kruhu vojáků kolem sebe a svých theurgů: „Dílo je dokončeno.“

Za několik minut byl trůnní sál v rukou Langardala a jeho skřetů. Nepřežil nikdo.

*

V době, kdy skřeti vtrhli do trůnního sálu, panoval na moři blízko Ztraceného ostrova čilý ruch. Dvě stovky lodí byly zakotveny pospolu blízko Útesu spásy, první značkou na celém širém východním moři, která říkala námořníkům: „Blížíte se domů, přežijete.“

Dnes byl tento útes něčím podobným. Byl jejich nadějí. Nadějí pro čtyřicet tisíc lidí, že nebudou zotročeni nebo pobiti. Hleděli k němu a s blížícím se soumrakem se stále více a více báli.

Čeho?

Že se nic nestane, že takhle budou čekat a čekat, než si je najde smrt hladem, žizní, nebo přijde z rukou jejich nepřátel, kteří je jistě budou po pádu Sírie následovat. Proč kouzlo nemohlo být prováděno tady? V bezpečí? Proč jejich otcové, bratři, sestry i matky musejí padnout? Odpovědi měli jen mágové, kteří cestovali s uprchlíky ze Sírie pryč, na nový svět.

„Pouze v hradu,“ vysvětlovali zoufalým, „se nachází dostatečný magický potenciál, aby dokázal roztrhnout předivo reality. Když theurgové sáhnou k energetickému zdroji,

ukrytému v našem hlavním městě, měli by být schopní rozpoltit nekonečno a dostat nás daleko. Pryč od nebezpečí, které nás tady čeká.“

Na tento nápad přivedla sírijské vědce a výzkumníky Saša. Dívka z jiného světa, která se dostala do Sírie ve svém, jak sama říkala, „modulu“. Neměla v plánu cestovat mezi světy, ale stalo se tak. Mnohaletý výzkum přinesl ovoce, nebo přinese, pokud se kouzlo povede.

Saša se svými přáteli Garetem, Gintunem a Gardariem stála spolu s králem Dalarafem na palubě sírijské vlajkové lodi Sírajme.

„Přátelé, jestli se z toho dostaneme, tak se asi vožeru!“ zařval do choulostivého ticha Gintun.

Trpaslík, nositel Meče Světla, legendární zbraně, která musela ze Sírie zmizet. Nikdo jiný na meč sáhnout nemohl. Měl stříbrné vousy i vlasy a stejně takovou zbroj. Jediné, co mu ubíralo na důstojnosti, byla jeho mluva. Tedy jen příležitostně, jen když byl nervózní.

Gardariel, elf s černými vlasy a šedýma očima, se ušklíbl: „Jak tě znám, ožereš se stejně.“

Gintun se jen bujaře zasmál.

Garet, zlatovlasý a krásný elf, je příliš nevnímal. Ztrácel víc než oni, někde tam, daleko od něj, hluboko v elfím hvozdu, byla jeho žena. Královna elfů Argorad a jeho syn, malý Tiril. Nikdy je nechtěl opustit, ale musel. Prostě musel.

Dalaraf, král nové Sírie, byl zaražený stejně jako Garet. Utíká z vlastní země. Umírají za něj jiní. Zradu svého lidu, a on opravdu věřil, že svůj národ zradil, by neměl dopustit žádný král. Neuměl si představit, že by se něčeho podobného dopustil jeho děd či otec. Ale Dalaraf IV. neměl potomky. Proto byl donucen, a sice právě velitelem a přítelem Artaelem, aby nastoupil na Sírajme a vedl svůj lid do nového světa, i dál.

Chudák Artael, snad vybojuje svou poslední bitvu se ctí.

Garet, Gardariel i Gintun mají od Bohů své úkoly, které budou muset na Novém Světě splnit a on má též svůj úkol. Vést. Přes hrůzu, která bude následovat, jestli se dostanou dál, přes nebezpečí a rozhodnutí, na nichž bude záviset osud jeho lidí, věděl jedno. Nesmí zemřít jako hrdina po boku svých vojáků, musí žít jako zbabělec, který ale jednou svému synovi musí předat šťastný a spokojený lid.

Už to slyším, pomyslel si, Dalaraf IV. Zbabělý.

Praštil do zábradlí, ale nikdo z jeho okolí si toho snad ani nevšiml.

*

Vlny narážející do trupů lodí vytrhávaly sirijský lid z jejich chmurných myšlenek a s každou takovou vlnou čekali uprchlíci ten „přesun“. Nikdo nevěděl, jak to vlastně bude probíhat. Co se stane? A pak se Útes náhle v záři zapadajícího slunce rozžhnul modrým světlem.

To jako by vytrysklo ze špice skály a obloukem udeřilo do hladiny vody nedaleko od lodí. Vír, který se vytvořil, byl veliký a rostl. Každý přítomný dostatečně zkušený námořník začal pochybovat o genialitě tohoto plánu.

Jak se vír náhle objevil, zavládlo naprosté ticho. Ticho před bouří, narušované jen lidmi, kteří na lodích poplašeně křičeli. Pak začal magický vír vtahovat lodě k sobě.

„Nebojte se!“ zahřměl nad vodami Dalarafův hlas, nepochybně posílen kouzly, „tento vír je naše spása. Nechte lodě padnout do jeho hlubin, zachráníte se!“

Několik kapitanů však svou loď otočilo. Nastal nesku-tečný chaos, protože někteří lidé z lodí, které hrdě směřovaly k víru, skákalo do vody a chtělo se dostat na lodě, které se otočily. Z nich zase skákali lidé, kteří se chtěli dostat do víru a zmizet jednou provždy ze Sírie.

Někdo byl úspěšný, někdo ne a několik Sírířanů se i utopilo. Některé lodě skutečně dokázaly opustit oblast pů-

sobení víru a jejich posádky z velké dálky sledovaly, jak poslední ze Síríjských lodí mizí v hlubinách oceánu. Když se pak vír uzavřel, celé moře se rozbouřilo a celý svět se otrásl. Pak jako bílý paprsek vylétlo k nebesům přesně sto sedmdesát dva záblesků. Jeden námořník později tvrdil, že každý z nich měl tvar lodě, ale jistý si být nemůže, protože se pohybovaly opravdu neskutečně rychle.